

DUH SFÂNT,

MUZICĂ SFÂNTĂ

Richard

Taddeucci

DUH SFÂNT, MUZICĂ SFÂNTĂ

DUH SFÂNT,
MUZICĂ SFÂNTĂ

RICHARD TADDEUCCI

DUH SFÂNT, MUZICĂ SFÂNTĂ

Richard Taddeucci

© 2019 Asociația MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *Holy Spirit, Holy Music*. Tradus și publicat cu permisiunea Chapel Library, 2603 W Wright Street, Pensacola, FL 32505, www.chapellibrary.org. Used by permission of Chapel Library. For Christ-centered materials from prior centuries, contact Chapel Library at www.chapellibrary.org

Traducerea, editarea, design copertă și interior și tehnoredactare: MAGNA GRATIA.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu GBVN sunt preluate din Biblia GBV, ediția 2001. Copyright 2001 GBV. Folosit cu permisiune. Toate drepturile rezervate. Referințele biblice notate cu BOR sunt preluate din Biblia Sinodală publicată de Societatea Biblică și de Misiune a Bisericii Ortodoxe Române. Toate drepturile rezervate.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

- imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;
- imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);
- stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.
- copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Citiți politica de copyright completă la adresa: magnagratia.org/copyright.html

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

Cuvânt înainte	7
<i>Capitolul 1. Închinători în duh și în adevăr</i>	11
<i>Capitolul 2. Muzică...rock...fals</i>	15
<i>Capitolul 3. O cântare nouă</i>	19
<i>Capitolul 4. Cel mai mare cântăreț, muzician și compozitor</i>	23
<i>Capitolul 5. Vorbind unii altora</i>	29
<i>Capitolul 6. Cântăreți, muzicieni și instrumentiști</i>	35
<i>Capitolul 7. Cel ce stârnește certuri</i>	39
<i>Capitolul 8. Tatăl celor care cântă</i>	43
<i>Capitolul 9. Toate genurile de muzică</i>	47
<i>Capitolul 10. Cumpăna înșelătoare este o urâciune</i>	51
<i>Capitolul 11. Feriți-vă de orice vi se pare rău</i>	55
<i>Capitolul 12. Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea</i>	59
<i>Capitolul 13. El a încurajat declinul moral</i>	63
<i>Capitolul 14. Dragoste în adevăr</i>	67
<i>Despre MAGNA GRATIA</i>	

CUVÂNT ÎNAINTE

Cuvântul lui Dumnezeu spune în 1 Timotei 4:1: „Dar Duhul spune lămurit că, în vremile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor”. Cuvântul *lămurit* (în greacă *rhetos*) are sensul că acela care vorbește (în acest caz Domnul) face acest lucru cu autoritate. Eu cred că trăim într-adevăr în vremurile pe care Duhul le-a descris aici, și că lepădarea de credință a și venit, ca o consecință a necredinței în faptul că Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, este „glasul Domnului, Dumnezeului vostru” (Deuteronom 8:20). Mulți oameni văd Biblia ca o „carte sfântă”, conținând sfaturi bune, dar ei nu cred că ele sunt „duh și viață” (Ioan 6:63), nici că sunt „puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia” (Romani 1:16). Minciuna pe care diavolul i-a spus-o Evei a fost aceasta: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat?” Frazele pe care el le spune și astăzi sunt de același fel, cum ar fi „nu știm cu siguranță dacă Isus a spus vreodată asta” și „asta e doar interpretarea ta”. Puțini sunt aceia despre care Domnul a spus că El îi va păstra înaintea ochilor Lui. „Iată spre cine Îmi voi

îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu” (Isaia 66:2).

Isus a spus despre aceste vremuri că, „din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci” (Matei 24:12). Răcirea aceasta are sensul unei lipse a dragostei reale pentru Cuvântul Lui, lipsa oricărei dorințe de a se supune Lui și a fi schimbat de El. Prin faptul că ei „L-au acceptat” pe Isus ca Domn și Mântuitor, mulți de fapt „n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți” (2 Tesaloniceni 2:10). Nemulțumiți de umblarea „seacă” în lumina Cuvântului, în „sfatul care este o candelă, învățătura care este o lumină” (Proverbe 6:23), mulți dintre pretinșii credincioși de astăzi spun că ei sunt „flămânzi după Dumnezeu” și că aceasta i-a condus să experimenteze o „umblare mai dinamică în Duhul”. În generația noastră, aceasta se traduce printr-o reînviere a situației din vechime: „fiecare făcea ce-i plăcea” (Judecători 21:25), dar deghizată sub expresia „Duhul mi-a vorbit”. Mulți pretind de asemenea că Îl „iubesc pe Domnul” cu pasiune, dar fără o dragoste pentru ceea ce El spune. „*Cei ce Îl urăsc pe Domnul pretind că îi sunt supuși*” (Psalmii 81:15, trad. lit. HCSB). „*Cel ce urăște se preface cu buzele lui*” (Proverbe 26:24). Bibliile sunt citite în biserici și la „studii biblice”, și totuși Dumnezeu întreabă: „La ce slujește argintul în mâna nebunului? Să cumpere înțelepciunea?... Dar n-are minte” (Proverbe 17:16).

Sfinții nu se vor rușina de devoțiune și de faptul că se bizuie pe Cuvântul lui Dumnezeu, fiindcă el Îl descoperă în mod precis și absolut pe Domnul, care este neschimbător, le arată cine este El, ce a făcut și va face El, ce dorește El, ce dorește pentru copiii Lui, și ce este plăcut înaintea Lui. Mulți preferă să își conducă viețile și implicit bisericile, fără vreo autoritate absolută, ci bazați pe ei înșiși și pe ce cred alții. „Dar ei, prin faptul că se măsoară cu ei înșiși și se pun alături ei cu ei înșiși, sunt fără pricepere” (2 Corinteni 10:12).

Acest efort nu își propune să aibă ultimul cuvânt în materie de muzică sau orice altceva, ci să scoată muzica din întunericul argumentării subiective și a tradițiilor omenești, și să o plaseze în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Isus spune că „oricine face răul, urăște lumina, și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele. Dar cine lucrează după adevăr, vine la lumină, pentru ca să i se arate faptele, fiindcă sunt făcute în Dumnezeu” (Ioan 3:20-21).

Richard Taddeucci

1

ÎNCHINĂTORI ÎN DUH ȘI ÎN ADEVĂR

Isus a spus: „*Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărilor, are să vă călăuzească în tot adevărul*” (Ioan 16:13). El a arătat că această călăuzire a noastră în adevărul despre muzică sau despre orice alt aspect trebuie să vină prin Duhul Sfânt. Duhul va aduce orice căutător la Cuvântul lui Dumnezeu, care ne vorbește tuturor cu autoritate supremă, asigurându-ne că „*toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire*” (2 Timotei 3:16).

Cuvântul lui Dumnezeu îl descrie pe închinătorul adevărat ca pe acela care „*face voia Lui*” (Ioan 9:31). El are o ureche gata nu doar să asculte ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, ci și să împlinească cu fapta. Mai mult, Isus a spus că adevărul va caracteriza închinarea unui astfel de om. „*Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați I se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Duh; și cine se*

închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr” (Ioan 4:23-24).

Toți închinătorii adevărați vor fi convinși de Duhul Sfânt prin Cuvântul lui Dumnezeu că Acela căruia ei se închină este cu adevărat „*sfânt, sfânt, sfânt*” (Isaia 6:3; Apocalipsa 4:8) și că „*în El nu este întuneric*” (1 Ioan 1:5). Dorința de a place eului va fi înlocuită de dorința de a place lui Dumnezeu. Sfințenia nu va fi ceva pe care închinătorii adevărați îl vor lua ca fiind ușuratic, fiindcă ei vor fi convinși că „*Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințire. De aceea, cine nesocotește aceste învățături, nesocotește nu pe un om, ci pe Dumnezeu*” (1 Tesaloniceni 4:7-8). Ei vor crede de asemenea că, atunci când El spune „*fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt*” (1 Petru 1:16), El vrea să spună că a fi chemat ucenic al lui Dumnezeu și a nu tânji după sfințenia Lui trebuie să fie neapărat o contradicție.

Închinarea sfântă, de către închinători sfinți, este singura închinare acceptabilă și frumoasă înaintea lui Dumnezeu. Iată de ce Duhul îi îndeamnă pe copiii lui Dumnezeu: „*Închinați-vă înaintea Domnului îmbrăcați cu podoabe sfinte*” (Psalmii 96:9), „*Înălțați pe Domnul, Dumnezeul nostru, și închinați-vă înaintea așternutului picioarelor Lui, căci este sfânt!*” (Psalmii 99:5). Numai cei credincioși cu adevărat vor găsi loc de închinare înaintea Lui, pentru că cei răi nu pot locui acolo. „*I-am văzut pe cei răi îngropați, ei, care au venit*

și-au plecat din locul sfințeniei” (Eclesiastul 8:10, trad. lit. KJV).

Învățătorii falși convinseră Biserica de faptul că ei se pot folosi în Împărăția lui Dumnezeu de aproape orice invenție omenească, atâta vreme cât lucrul acela este „rededicat” lui Dumnezeu. Dintre lucrurile așa-zis „rededicate”, unul care a devenit eficient în mod particular în scopul diavolului de a dospî toată plămădeala, este muzica falsă. Isus a profetî despre falșii învățători și a spus că „*după roadele lor îi veți cunoaște*” (Matei 7:16). Astfel, datorită influenței puternice a muzicii „creștine” contemporane care a pătruns în Biserică, rezultatul este o „roadă plină” de imoralitate sexuală, senzualitate și lumesc, prin care calitatea de drept a Bisericii de a fi locul în care se petrece separarea de lume devine rapid inexistentă. Astăzi mai mult ca oricînd avem nevoie să auzim și să luăm aminte la avertismentul Domnului de a căuta „*sfințenia, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul*” (Evrei 12:14).

2

MUZICĂ... ROCK... FALS

Numeri 21-25 ne prezintă un eveniment foarte serios care a urmat celor 40 de ani de trăire în deșert a Israelului, și care s-a petrecut chiar înainte de intrarea în țara promisă. Pe când Israel înainta încet către destinația lor, Dumnezeu i-a făcut victorioși asupra a doi regi amoriți, Sihon și Og. Acest lucru a făcut ca celelalte națiuni să tremure de frică. Acestea au zis de modalitatea în care până și Egiptul și armatele sale fuseseră distruse din cauza israeliților. Totuși, Moab, al cărui rege era Balac, în loc să fie cuprins de frică, a căutat ajutorul lui Balaam, un fost profet, ajuns vrăjitor.

Balaam a fost convins de regele Balac, care i-a promis faimă și bogății, ca să vină să îi blesteme pe israeliți, invocând catastrofe asupra lor. Dar Domnul a intervenit și l-a forțat pe Balaam ca, în loc de blesteme, să pronunțe binecuvântări asupra poporului Lui. Odată ce planul inițial i-a fost dejucat și răsplățile promise de regele moabit erau în pericol de a fi pierdute, Balaam a inventat o altă strategie în mintea

sa diabolică, al cărei scop avea să stârnească poporul lui Dumnezeu să păcătuiască, mândindu-se înaintea lui Dumnezeu, astfel ca Dumnezeu să întoarcă apoi spatele poporului Său.

Strategia lui Balaam a avut succes. El i-a sfătuit pe moabiți să îi invite pe evrei să ia parte la jertfele lor. Acest lucru i-a condus pe evrei să se închine zeilor falși și să comită imoralități sexuale. *„Israel locuia în Sitim; și poporul a început să se dea la curvie cu fetele lui Moab”* (Numeri 25:1).

Aceste lucruri au adus mânia lui Dumnezeu asupra lui Israel, chiar dacă mulți au venit înaintea Lui cu părere de rău și pocăință. Cu toate acestea, în mijlocul judecății și a remușcărilor, au existat unii care au avut îndrăzneala să continue în păcatul lor, chiar și în prezența lui Moise și a întregii adunări. *„Și iată că un bărbat dintre copiii lui Israel a venit și a adus la frații lui pe o Madianită, sub ochii lui Moise și sub ochii întregii adunări a copiilor lui Israel, pe când plângeau la ușa cortului întâlnirii”* (Numeri 25:6). Uluit de acest „curaj în păcat”, preotul Fineas s-a mâniat atât de tare încât a luat o suliță în mână și i-a străpuns pe amândoi. Demn de notat este faptul că ceea ce a pus capăt mâniei Domnului a fost zelul lui Fineas, pentru care Dumnezeu a pronunțat binecuvântarea veșnică asupra lui și a urmașilor lui, pentru *„râvna pe care a avut-o pentru Mine în mijlocul lor... pentru că a fost plin de râvnă pentru Dumnezeul lui și a făcut ispășire pentru copiii lui Israel”* (Numeri 25:11, 13).

Frați și surori, trebuie să ne întrebăm astăzi, cum este o prostituată înaintea lui Dumnezeu? Nu este ca acela care caută să îi îndepărteze pe alții de calea vieții, prin cuvinte ademenitoare, lingușitoare și incitare senzuală? (vezi Proverbe 5:6, 21, și 7:5, 21, 25). În plus, poate fi mai mult decât ironic faptul că numele acelor păcătoși implicați în incidentul de mai sus au chiar semnificații revelatoare. Numele bărbatului în cauză era Zimri, care are sensul de *muzical*, iar numele femeii era Cozbi, care are sensul de *fals*. Mai mult, tatăl ei se numea Țur, care are sensul de rock. În fapt, Zimri se poate sau nu să fi fost un om căruia să îi fi plăcut muzica, dar el s-a alăturat unei curve, și își propusese să își aducă nelegiuirea înaintea fraților lui și înaintea lui Dumnezeu. Este posibil astăzi ca alți oameni să îmbrățișeze muzica falsă, fie cu știință, fie fără să știe, într-o modalitate similară, spurcând astfel Trupul lui Hristos?

Cu siguranță că Domnul nu ne încurajează să tratăm falsitatea în credință folosind violența fizică în felul în care a făcut-o Fineas, dar *zelul* lui a fost de la Duhul Sfânt, și acest zel pentru sfințenie trebuie practicat. Același Duh va continua să înfrunte cu zel tot ceea ce este fals, folosindu-se de arma adevărului Său. Iar cel ce va înfrunta aceste lucruri false, asemenea lui Fineas, va fi binecuvântat de Domnul!

3

O CÂNTARE NOUĂ

Creștinii născuți din nou mai sunt denumiți și făpturi noi, conform Scripturii, pentru că „*cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi*” (2 Corinteni 5:17). Această creație din nou trebuie să fie precedată de moartea față de sine și viața trecută, în felul în care Pavel a spus despre propria persoană: „*Am fost răstignit împreună cu Hristos*” (Galateni 2:20). Viața cea nouă în Hristos este trăită practic într-o lepădare zilnică de stilul de viață anterior, așa cum spunea Isus: „*să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi, și să Mă urmeze,*” și „*oricine nu-și poartă crucea, și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu*”, ca și „*oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu*” (Luca 9:23; 14:27, 33). Astfel că, printr-o continuă moarte față de sine, prin cruce, omul poate avea o viață prosperă spiritual, crescând continuu în viața lui față de Dumnezeu. Această nouă viață nu poate fi arătată practic decât prin faptul că acea persoană se dedică ascultării de poruncile Duhului Sfânt, care spune: „*cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după*

poftele înșelătoare; și să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul” (Efeseni 4:22-24).

Cuvântul lui Dumnezeu spune că omul nou va cânta o cântare nouă, o cântare pe care nu poate să nu o cânte: „*cânt Domnului, căci mi-a făcut bine*” (Psalmii 13:6). De asemenea, este o cântare care i se poruncește să o cânte” „*Cântați Domnului o cântare nouă*” (Isaia 42:10). Și este o cântare pe care numai omul cel nou în Isus Hristos o poate cânta: „*Cântați Domnului o cântare nouă, căci El a făcut minuni! Cântați Domnului, binecuvântați Numele Lui, vestiți din zi în zi mântuirea Lui! Povestiți printre Neamuri slava Lui, printre toate popoarele minunile Lui*” (Psalmii 98:1; 96:2-3). Cântarea cea nouă este de asemenea singura cântare care va avea cu adevărat un impact veșnic asupra duhului și a sufletului omului, pentru slava lui Dumnezeu: „*Mi-a pus în gură o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeul nostru. Mulți au văzut lucrul acesta, s-au temut, și s-au încrezut în Domnul*” (Psalmii 40:3).

Cântarea nouă, atât în versuri cât și în muzică, dă mărturie despre adevărurile Domnului, și este ziditoare pentru omul cel nou. Fie că el o cântă sau doar o ascultă, el va fi înnoit prin ea în duhul minții sale (Efeseni 4:22). Întrucât Duhul Sfânt este sursa cântării noi, aceasta nu este ca și cântarea omului vechi la care Scriptura se referă spunând că ar

fi *cântarea unei prostituate*, care se laudă pe sine și caută să atragă atenția altora asupra ei. *„Ia arfa și străbate cetatea, curvă dată uitării; cântă bine, cântă-ți cântecele de mai multe ori, ca iarăși să-și aducă lumea aminte de tine”* (Isaia 23:16). Nu este ca și cântarea cea veche, care este asemănătoare celei care o cântă, *„bună de gură și fără astâmpăr”* (Proverbe 7:11), și care este cântată și jucată cu scopul de a învia omul cel vechi, pentru a-i stimula ființa prin muzică și pentru a o atrage înapoi către dragostea de sine și a o duce înapoi în robie: *„În adevăr, dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, se încurcă iarăși și sunt biruiți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi”* (2 Petru 2:20).

De aceea, Duhul Sfânt avertizează: *„Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă... Să prăznuim dar praznicul... cu azimele curăției și adevărului”* (1 Corinteni 5:7-8).

4

CEL MAI MARE CÂNTĂREȚ, MUZICIAN ȘI COMPOZITOR

Cuvintele „*Către Mai Marele Cântăreților*” formează introducerea a peste 50 de psalmi. Aceste cuvinte, în ele însele, conțin multă învățătură adresată tuturor acelor care se consideră compozitori, cântăreți și promotori ai muzicii creștine. În aceste cuvinte de deschidere, ni se arată că este drept să recunoaștem că Acela care a dat oamenilor daruri sub forma talentelor muzicale este El Însuși suveran în fiecare element și aspect particular care ține de muzică. Duhul Sfânt confirmă aceasta când spune că „*în toate lucrurile [El] să aibă întâietatea*” (Coloseni 1:18). Domnul are întâietatea în muzică.

Unii s-au gândit simplu că atunci când aceste cuvinte de deschidere a psalmilor au fost scrise de David, ele făceau referire la altcineva. Poate că făceau referire la cineva desemnat de David, care era responsabil cu închinarea la Templu. În administrația lui David, această persoană era Asaf. Cu toate acestea, Scriptura se referă mai precis la Asaf și la alții

ca fiind cârmuitori, spunând că muzica era „*sub cârmuirea lui Asaf*” (1 Cronici 25:2). Mai mult, rolul de Mai Marele Cântăreților *este scris într-un singur cuvânt* în limba ebraică, nu în mai multe, ca în traducерile Bibliei, și nu este folosit cu referire la vreo persoană, muzician sau nu, în afara Psalmilor (cu excepția cărții Habacuc). Mai mult, acest cuvânt pare să facă aplicarea sa mult dincolo de ceea ce ar putea face o ființă omenească.

Titlul este bogat în multe semnificații, inclusiv aceea de a străluci ca un briliant. Nu a spus Isus că El este „*Luceafărul strălucitor de dimineață*” (Apocalipsa 22:16) și că nimic nu strălucește mai tare decât „*Lumina lumii*” (Ioan 8:12)? Semnificația acestei expresii include și aceea de a fi izbitor de strălucitor și ușor de perceput. Mai presus de toate, doar El este cu adevărat minunat, spune Duhul, care declară: „*Cât de înfricoșate sunt lucrările Tale*” și „*Ce înfricoșat este El, când lucrează asupra fiilor oamenilor!*” (Psalmii 66:3, 5), motiv pentru care „*toți locuitorii lumii să tremure înaintea Lui!*” (Psalmii 33:8). Oare universul creat de El stă în tăcere înaintea Lui? „*Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre El. Și aceasta, fără vorbe, fără cuvinte, al căror sunet să fie auzit: dar răsunetul lor străbate tot pământul, și glasul lor merge până la marginile lumii*” (Psalmii 19:1-4). Semnificația lui include și ideea unui țel care trebuie atins, un punct îndepărtat și strălucitor către care se

călătorește. Chiar dacă Isus este singura noastră „*neprihănire, sfințire și răscumpărare*” (1 Corinteni 1:30), este încă țelul Tatălui ca noi să fim „*asemenea chipului Fiului Său*” (Romani 8:29). Răsplata sigură care vine ca urmare a atingerii țelului Tatălui este sigur una strălucitoare. „*Și-i voi da luceafărul de dimineață*” (Apocalipsa 2:28).

Această expresie de introducere și dedicare pare să fie nu doar o recunoaștere a atributelor Aceluia căruia Îi este dedicată fiecare cântare, ci și o exprimare a aspirației aceluia care a compus cântarea. O dorință ca toți cei ce aud acest cântec să se apropie de El ca Stăpân al lor, și să fie transformați de El! Mai mult, cântarea este ca o oglindă, o reflectare a trăsăturilor deosebite ale lui Dumnezeu, nu doar în cuvintele folosite, ci și în aranjamentul muzical folosit pentru ele, și chiar și în felul în care ele sunt cântate.

Uimit de descoperirea Domnului, profetul Habacuc a dedicat imnul credinței sale (Habacuc 3:17-19) *Mai Marelui Cântăreților*, sau, în alte traduceri, *Celui Mai Mare Cântăreț*. Gândește-te la asta. Domnul este cântăreț! Duhul Sfânt declară faptul că această cântare divină a Sa este una de bucurie și încântare: „*El se va bucura foarte de tine și în dragostea Lui va tresălta și va cânta de bucurie pentru tine*” (Țefania 3:17). Motivul bucuriei Sale este adevărul, căci „*dragostea... se bucură de adevăr*” (1 Corinteni 13:4, 6). Bucuria Sa este pentru copiii Săi care umblă în adevăr: „*Eu n-am bucurie mai mare decât să aud despre copiii mei că umblă în adevăr*” (3

Ioan 4). Cântarea Lui este de asemenea plină de bucurie pentru tot ceea ce a fost împlinit prin crucea lui Isus: „*Isus... pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea*” (Evrei 12:2). Și pentru că Duhul ne învață să „*cântăm cu har în inimile noastre*” (Coloseni 3:16), putem fi siguri că această cântare a Fiului Său divin este plină de har, venind din inima Sa. Cântarea Sa este și sfântă, pentru că este cântată în unitate cu Duhul Sfânt, după cum Pavel spunea: „*voi cânta cu duhul*” (1 Corinteni 14:15), iar El cântă astfel încât „*va face să răsunе glasul Lui măreț*” (Isaia 30:30).

Domnul este El Însuși compozitorul cântărilor, după cum este arătat în Deuteronom 32:1-43. Chiar dacă acolo se face referire la „cântarea lui Moise”, Duhul Sfânt a descoperit anterior în Deuteronom 31, cum a ajuns Moise să compună această cântare. „*Domnul i-a zis lui Moise:... Acum, scrieți-vă cântarea aceasta. Învață-i pe copiii din Israel s-o cânte, pune-le-o în gură, și cântarea aceasta să-Mi fie martoră împotriva copiilor lui Israel*” (Deuteronom 31:16, 19). O trăsătură a acestei cântări, ca și a tuturor celorlalte cântări ale Scripturii, inclusiv a Psalmilor, este aceea că adevărul Lui este revelat prin cântări. Adevăr cu acompaniament muzical. Adevăr mai degrabă cântat decât vorbit, dar consecvent cu orice alt lucru descoperit în Scriptură, căci „*Cuvântul Tău este adevărat în întregime*” (Psalmii 119:160, trad. lit. HCSB).

Chiar dacă noi nu mai deținem aranjamentele muzicale originale pentru nici una dintre cântările Scripturii, atât

cuvintele cât și muzica erau cu adevărat în armonie cu Duhul Sfânt, scrise și aranjate perfect, și dedicate lui Dumnezeu. Ele stau ca reflectare a perfecțiunilor Sale sfinte și ca exemple de urmat. Muzica dată cu adevărat de Duhul nu va intra nicio dată în contradicție sau în opoziție cu lucrările Sale mărețe. Scopul ei va fi mereu să declare adevărul, pentru că aceasta este ceea ce El spune, și să Îl preamărească pe El. *„Lăudați-L pe Domnul, chemați Numele Lui! Faceți cunoscut printre popoare isprăvile Lui! Cântați, cântați în cinstea Lui! Vorbiți despre toate minunile Lui! Făliți-vă cu Numele Lui cel sfânt! Să se bucure inima celor ce Îl caută pe Domnul! Alergați la Domnul și la sprijinul Lui, căutați necurmat Fața Lui! Aduceți-vă aminte de semnele minunate pe care le-a făcut, de minunile și de judecățile rostite de gura Lui”* (Psalmii 105:1-5).

Tema constantă a compozitorilor sfinți este Domnul. *„Cuvinte pline de farmec îmi clocotesc în inimă, și zic: ‚Lucrarea mea de laudă este pentru Împăratul!‘ Ca pana unui scriitor iscusit să-mi fie limba!”* (Psalmii 45:1). Atunci când cântăreții sfinți, care sunt desemnați cu privilegiul divin de a-L preamări pe El în cântare și muzică, se află cu adevărat sub influența Lui, ei vor da o mărturie a inspirației divine căci *„Și cei ce cântă și cei ce joacă strigă: ‚Toate izvoarele mele sunt în Tine’”* (Psalmii 87:7). Cu alte cuvinte, ceea ce izvorăște sau curge din cântăreț, va curge direct de la Însăși Mai Marele Cântăreților.

5

VORBIND UNII ALTORA

Cel mai important scop pentru o compoziție muzicală după voia lui Dumnezeu este ca ea să transmită adevărul. Din acest motiv, acompaniamentul muzical al cântărilor trebuie să „slujească” cuvintelor. Muzica ajută în transmiterea adevărului într-un mesaj adresat ascultătorilor, și va fi folosită de Duhul Sfânt ca un „ajutor” pentru ascultător, reamintindu-i mesajul cântării. *„Duhul Sfânt... vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu”* (Ioan 14:26).

Un exemplu al acestui adevăr se găsește în 2 Împărați 3, când Elisei le-a profețit regilor din Iuda, Israel și Edom. Se pare că în acea situație specifică, circumstanțele și persoanele implicate au cerut un acompaniament muzical special pentru mesajul transmis regilor: *„Acum aduceți-mi un cântăreț cu arfa. Și pe când cânta cântărețul din arfă, mâna Domnului a fost peste Elisei. Și a zis: „Așa vorbește Domnul”* (2 Împărați 3:15-16). Orice alt motiv ar fi existat pentru acest incident unic, a avut totuși cel puțin o utilitate specifică pentru acel eveniment, pe care, începând din acea zi, Duhul

Sfânt a avut-o la dispoziție. Anume că, dacă acea muzică folosită în circumstanța respectivă ar mai fi fost utilizată vreodată în auzul lor, ea le-ar fi reamintit adevărurile lui Dumnezeu pe care Elisei le transmisese acestor regi. Și ei ar fi fost „treziți” în conștiințele lor când ar fi auzit muzica, astfel că și-ar fi amintit că ar putea auzi din nou „*glasul Domnului, Dumnezeului nostru*” (Deuteronom 5:26).

Iată un motiv în plus ca muzicienii, compozitorii și cântăreții să studieze Cuvântul lui Dumnezeu cu seriozitate. Duhul Sfânt subliniază faptul că noi trebuie să tratăm aceste lucruri astfel: „*Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră*” (Coloseni 3:16). Simplul fapt că un om este născut din nou prin Duhul lui Dumnezeu, primind har în inima Lui, și fiind dăruit cu un talent muzical anume, nu îl echipează în sine pentru slujirea față de sfinți și nici față de cei păcătoși. Bogăția Cuvântului adevărului care locuiește în acea persoană este resursa principală a lui. Nici n-ar mai trebui spus, dar este clar că lipsa acestei bogății a Cuvântului este ceea ce îl descalifică pe lucrător de la lucrare.

Duhul Sfânt arată că Hristos Însuși ne-a dat apostoli, profeți, evangheliști, păstori și învățători, pentru „*desăvârșirea [sau echiparea – n.trad.] sfinților*” (Efeseni 4:11-12), care trebuie să fie „*credincioși adevărului, în dragoste*” (Efeseni

4:15). Cântările care sunt compuse prin influența Duhului Sfânt continuă lucrarea Lui de învățare și muștrare a sfinților care sunt chemați să crească „*în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos*” (Efeseni 4:15), împlinind aceasta prin adevăr, atât în cuvânt cât și în cântare. Astfel, lucrătorii adevărați știu că binecuvântarea Domnului va fi obținută numai în legătură cu ceea ce El a spus, căci este scris: „*cuvintele, pe care vi le-am spus Eu, sunt duh și viață*” (Ioan 6:63). Acești lucrători sunt ocupați cu adevărul, fiind învățați de el, conformați lui, declarându-l apoi altora. „*N-am așternut eu oare în scris pentru tine sfaturi și cugetări, ca să te învăț lucruri temeinice, cuvinte adevărate, ca să răspunzi cu vorbe adevărate celui ce te trimite?*” (Proverbe 22:20-21).

Orice lucrător ales de Duhul Sfânt să vorbească sfinților va fi călăuzit de El să aleagă cu grijă cuvintele pentru fiecare cântare, cântărindu-le cu măsura adevărului, într-un fel asemănător unui predicator. „*Cuvintele celor înțelepți sunt ca boldurile de îmboldit dobitoacele și ca niște cuișoare înfipte și ascuțite și sunt date de un Păstor. Și peste toate acestea, fiul meu, să fii cu luare aminte: scrisul de cărți este fără sfârșit, iar învățătura multă este oboseală pentru trup*” (Eclesiastul 12:10-12, BOR).

Bogăția Cuvântului lui Dumnezeu care se găsește în lucrătorul adevărat va fi manifestată în roada trudei lui. El este în realitate un semănător al adevărului, după cum spunea

Isus, „*semănătorul seamănă Cuvântul*” (Marcu 4:14). Semănarea Cuvântului adevărului nu se va face cu zgârcenie, căci Duhul spune: „*Să știți: cine seamănă puțin, puțin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera*” (2 Corinteni 9:6). El nu va ascunde adevărul, nu-l va acoperi și nici nu se va dezice de el în vreun fel. „*Căci gura mea vestește adevărul, și buzele mele urăsc minciuna! Toate cuvintele gurii mele sunt drepte, n-au nimic neadevărat nici sucit în ele. Toate sunt lămurite pentru cel priceput, și drepte pentru cei ce au găsit știința*” (Proverbe 8:7-9).

El nu va răstălmăci adevărul și nu va încerca să îl „camufleze” (adică să îl ascundă sau să îl transmită într-un mod codificat către ascultătorii din lume sau la stații radio din lume), căci „*cei ce ar avea să treacă de aici la voi, sau de acolo la noi, să nu poată*” (Luca 16:26), ci îl va transmite cu credințioșie și transparență. Lucrătorul care dorește să declare adevărul nu va fi influențat în a face acest lucru în funcție de audiența sa, fie că trebuie să vorbească sfinților, fie celor din lume, fie celor intelectuali sau celor mai de jos. „*Ascultați lucrul acesta, toate popoarele, luați aminte, toți locuitorii lumii: mici și mari, bogați și săraci! Gura mea va vorbi cuvinte înțelepte, și inima mea are gânduri pline de judecată. Eu îmi plec urechea la pildele care îmi sunt însuflate, îmi încep cântarea în sunetul arfei.*” (Psalmii 49:1-4). Mai mult, a ascunde adevărul în vreun fel contrazice învățăturile specifice ale lui Isus. „*Ce vă spun Eu la întuneric, voi să spuneți la lumină; și ce auziți*

șoptindu-se la ureche, să propovăduiți de pe acoperișul caselor” (Matei 10:27).

În ce privește *cuvintele*, Duhul Sfânt avertizează împotriva folosirii cuvintelor lipsite de valoare. El are multe fraze descriptive care prezintă felul cum El vede aceste cuvinte, referindu-se la ele folosind expresii precum: „*înțelepciunea lumii acesteia*” (1 Corinteni 3:19), „*cuvinte stricate*” (Efeseni 4:29), „*vorbe nechibzuite*” (Efeseni 5:4), „*vorbe deșarte*” (Efeseni 5:6), „*minciuni*” (1 Timotei 4:2), „*vorbării goale și lumești*” (2 Timotei 2:16) și „*vorbe trufașe și deșarte*” (2 Petru 2:18, BOR). Aceia care aleg să se folosească din plin de astfel de cuvinte, în loc să se folosească de adevăr, sunt fie învățători falși, fie sfinți nematurizați care nu aud vocea Duhului. Despre prima categorie, Duhul spune: „*să vă feriți de cei care... prin vorbiri dulci și amăgitoare, înșală inimile celor lesne crezători*” (Romani 16:17-18); iar pe cei din a doua categorie, Duhul îi sfătuiește astfel: „*Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc*” (1 Corinteni 13:11).

Promotorii acestor falși sau imaturi muzicieni, care le răspândesc fie cântările, fie compozițiile, au nevoie să își amintească obligația pe care o au față de Duhul adevărului. Duhul le spune să se achite de responsabilitatea lor așa cum părinții evlavioși trebuie să o facă față de copiii lor: „*Tatăl face cunoscut copiilor săi credințioșii Ta*” (Isaia 38:19).

6

CÂNTĂREȚI, MUZICIENI ȘI INSTRUMENTIȘTI

Eroarea și confuzia care cuprind lumea muzicii „creștine” contemporane ar putea fi mult corectate dacă s-ar lua aminte la lecțiile Scripturii. Aceasta spune că „*tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră*” (Romani 15:4) și „*ca să ne slujească nouă drept pilde*” (1 Corinteni 10:6).

De aceea, toți cântăreții și muzicienii ar face bine să studieze cu atenție exemplul leviților. Aceasta le va revela că, alături de responsabilitățile lor levitice de a ajuta preoții și de a-și împlini rolurile la slujirea de la Templu, exista și responsabilitatea de a ajuta în declararea adevărului. Iosafat, regele din Iuda, știa că nu putea avea un regat puternic dacă nu trimitea leviții să îi învețe pe oameni. „*Ei i-au învățat pe oameni în Iuda, având cu ei cartea Legii Domnului. Au străbătut toate cetățile lui Iuda, și i-au învățat pe oameni în mijlocul poporului*” (2 Cronici 17:9). Trezirea poporului lui Dumnezeu din vremea lui Neemia și a lui Ezra a fost ajutată

de leviți, care „lămureau poporului *Legea*, și fiecare stătea la locul lui. Ei [leviții] citeau deslușit în cartea *Legii lui Dumnezeu*, și-i arătau înțelesul, ca să-i facă să înțeleagă ce citiseră” (Neemia 8:7-8).

În administrația lui David, a fost adăugată o altă dimensiune a rolului leviților, legat strict de „Cuvânt”, când „*David le-a zis căpeteniilor Leviților să îi așeze pe frații lor cântăreți cu instrumente de muzică, cu lăute, arfe și țimbale, și să sune din ele cântări răsunătoare, în semn de bucurie*” (1 Cronici 15:16). Cântarea și acompaniamentul muzical trebuiau să fie asigurate de acești oameni ai Cuvântului, după cum ni se arată în 2 Cronici 7:6: „*Leviții, cu instrumentele făcute în cinstea Domnului de împăratul David, pentru cântarea laudelor Domnului*”, iar David a adus laude prin slujirea lor.

David însuși, fiind un om al Cuvântului, știa că lauda acceptabilă putea fi adusă doar de oameni asemănători, în ale căror mâini instrumentele muzicale serveau drept acompaniament pentru lucrarea lor de prorocie, căci ei „*prorocseau întovărășiți de arfă, de alăută și de chimvale*” (1 Cronici 25:1). De aceea, David a considerat potrivit ca să desemneze mii de leviți pentru această slujire, și să le facă instrumente, căci ni se spune că ei erau „*însărcinați să-L laude pe Domnul cu instrumentele pe care le-am făcut ca să-L prea mărim*” (1 Cronici 23:5).

La polul opus, israeliții apostatați din vremea lui Ieroboam al doilea, înființându-și propriul sistem de închinare în răzvrătire față de poruncile lui Dumnezeu, nu erau sfinți înaintea Domnului. Și pentru că ei nu erau oameni ai Cuvântului, ei nu puteau profetiți poporului prin cântările lor, iar acompaniamentul muzical făcut de instrumentele lor a fost considerat de Dumnezeu ca fiind nimic altceva decât *zgomot*. Deși ei au presupus că muzica lor era primită, Domnul a declarat ferm prin profetul Amos că El vedea lucrurile exact pe dos. *„Eu urăsc, disprețuiesc sărbătorile voastre... Depărtează de Mine vuietul cântecelor tale; nu pot asculta sunetul alăutelor tale. Aiurează în sunetul alăutei, se cred iscusiți ca David în instrumentele de muzică”* (Amos 5:21, 23; 6:5). Mulți dintre muzicienii și cântăreții de astăzi se înșală la fel, pentru că urmează aceleași presupuneri false pe care le-au avut și predecesorii lor apostatați.

7

CEL CE STÂRNEȘTE CERTURI

Unul dintre lucrurile specifice pe care Domnul spune că le urăște este omul care stârnește certuri. O astfel de persoană este descrisă mai apoi de Duhul Sfânt astfel: *„omul de nimic, omul nelegiuit, umblă cu neadevărul în gură... Răutatea este în inima lui, urzește lucrurile rele într-una, și stârnește certuri”* (Proverbe 6:12, 14). Răutatea sau, în alte versiuni, „îndărătnicia”, are sensul de a face rău cu intenție, de a fi în contradicție voită față de ceea ce prezintă dovezile. Mai mult, fiind convins de perversitatea lui, acest om se străduiește să îi convertească și pe alții să se comporte la fel, și, după cum afirmă Scripturile, să îi determine pe acești convertiți să fie *„două ori mai răi decât el însuși”* (Matei 23:15).

Orice persoană poate deveni una care stârnește certuri atunci când insistă în apărarea unor lucruri care sunt în evidentă contradicție cu ceea ce este revelat de Duhul Sfânt prin Cuvântul lui Dumnezeu. Doctrinile Domnului nu ar trebui să ne afecteze doar stilul de viață, ci și ‚gusturile’ în lucruri

precum muzica. Atunci când israeliții s-au convertit la credințele și practicile canaanitilor, ei au devenit astfel trădători ai adevărului. Mai mult, ei au căutat să îi convertească și pe alții dintre ai lor, exact cum a spus Domnul că vor face: „*vor abate de la Mine pe fiii tăi, și vor sluji astfel altor dumnezei*” (Deuteronom 7:4), uitând că ei trebuiau să fie „*un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău; Domnul Dumnezeul tău te-a ales ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului*” (Deuteronom 7:6).

El seamănă discordie prin muzica ale cărei versuri îi linguesc pe oameni în loc să îi spună adevărul poporului lui Dumnezeu, și care, în mod alunecos, chiar viclean, oferă „*mângâieri deșarte*” (Iov 21:34). Seamănă ceartă acela care cântă muzică hilară, satirică sau grosolană, și care, în esență, nu au nimic diferit față de „*cântecele de batjocură*” lumești (Plângerile 3:14, 63). Seamănă ceartă acela care cântă muzica într-un ritm zgomotos, practică ce și-a făcut locul și în „*versiunile noi*” ale imnurilor tradiționale. O cântare cu un astfel de ritm poate să fie la fel de iritantă ca și situația pe care Scriptura o descrie ca „*o strașină, care picură necurmat într-o zi de ploaie, și o nevastă gâlcevitoare*” (Proverbe 27:15). Seamănă discordie acela care insistă că muzica ritmată își are locul în Trupul lui Hristos, când este clar că Domnul nu Își conduce astfel poporul (ca un manipulator), ci El îl conduce ca un păstor. Copiii Lui proclamă: „*El mă conduce*” (Psalmii 23:2-3). Chiar și Bunul Păstor, Fiul lui

Dumnezeu, când a fost aici pe pământ, a fost „*dus de Duhul*” (Luca 4:1). Fiii neascultării sunt ca acele oi care au fost „*rătăcite*” (Ezechiel 34:4). Muzica modernă este creată astfel încât să îl aducă pe om pe aceeași cale ca și posedatul din Gadara, care era „*gonit de dracul*” (Luca 8:29). Dacă Isus nu scotea demonul acela din el, sfârșitul aceluia om ar fi fost ca al turmei de porci posedați de draci, care „*s-a repezit de pe râpă în lac, și s-a înecat*” (Luca 8:33).

Stârnește ceartă acela care nu reflectă la Bunul Păstor în cântarea Căruia se spune: „*El te va amuți în dragostea Lui, și se va bucura de tine în cântările Lui*” și care inspiră și folosește acele cântări care se conformează cu adevărul Lui pentru a-i „*aduna pe aceia care au fost duși departe*” (Țefania 3:17, 19, trad. lit. HCSB). Discordie seamănă și acela care, prin muzica sa, seamănă în firea pământească, batjocorindu-L pe Dumnezeu, nepăsându-i că „*firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora*”. Acestui fel de oameni, Scriptura le spune răspicat: „*Nu vă înșelați: Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit*” (Galateni 5:16; 6:7).

8

TATĂL CELOR CARE CÂNTĂ

Originea oamenilor, locurilor, lucrurilor, și chiar a numelor folosite în Scriptură ne poate ajuta în a primi o iluminare benefică în adevăr. „*Domnul, Dumnezeul meu, îmi luminează întunericul meu... Cuvântul Domnului este încercat*” (Psalmii 18:28, 30). Originea lucrurilor poate să ne ofere informații valoroase astfel încât merită să facem efortul de a ajunge la adevăr într-o anumite problemă. Să ne uităm, de exemplu, la problema divorțului, pe care fariseii o aduseseră înaintea lui Isus, în încercarea lor de a-L prinde cu vreo greșală. Răspunsul pe care El l-a oferit implica o privire atentă asupra originii căsătoriei. „*Oare n-ați citit că Ziditorul, de la început i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască*” (Matei 19:4). Originea căsătoriei nu doar că a descoperit cine a fost Autorul ei, ci a subliniat și profunzimea legăturii dintre un bărbat și o femeie care se unesc în căsătorie. În mod asemănător, dacă ne uităm la primele mențiuni legate de muzică în Scriptură, putem descoperi multe lucruri.

Prima mențiune a muzicii are loc în Geneza 4, în genealogia lui Cain, primul ucigaș din istorie, care l-a urmat pe tatăl lui, „diavolul”, despre care Isus a spus că „*de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr*” (Ioan 8:44), și care i-a ucis pe Adam și Eva prin înșelătorie. Numele lui Cain are semnificații care implică *a produce o notă muzicală*, *a o produce repede*, *ca și cum ai arunca o suliță sau lance*. La șase generații după aceea, lui Lameh i s-a născut un fiu căruia i-a pus numele Iubal, și ni se spune acolo că „*el a fost tatăl tuturor celor ce cântă cu alăuta și cu cavatul*” (Geneza 4:21). Numele tatălui lui Iubal, Lameh, are sensul de *cel ce răstoarnă*, și el însuși a recunoscut că, la rândul lui, a fost un ucigaș, arătând aceeași mândrie care l-a caracterizat pe Cain, înaintașul lui. El manifestă încredere în sine, nepăsare față de viața omenească, și este lipsit de orice respect față de Dumnezeu. Cu această moștenire și influență, Iubal și-a dezvoltat această *artă* a muzicii. Numele lui Iubal are sensul de *râu* și are ca rădăcină un cuvânt care înseamnă *a curge*. Scriptura ne spune că el este tatăl (sau *originatorul*) aceluia care cântă cu alăuta și cavatul. Cuvântul „cântă”, sau în alte versiuni, „mânuiește”, are sensul de a „manipula”, adică a „încerca să capteze atenția”. Folosirea unui instrument poate să stimuleze manipularea tocmai prin el.

Mai mult, sensul cuvântului „caval” pare să aibă o anume semnificație. Cavatul, sau în alte versiuni, voce, este înrădăcinat într-un cuvânt care are sensul de a „sufla”, sau

chiar „de a iubi cu senzualitate”, lucru care poate descrie atașamentul pe care oamenii l-ar avea față de această muzică, primind-o repede și chiar „iubind-o”. Astfel, se pare că muzica aceea care curge în mod natural din inima omului, ca un râu, ar fi compusă pentru a-i determina pe cei care o ascultă să se alăture acestei „curgeri”. Astfel, această „curgere a muzicii” este în ea însăși o armă de ucidere, pentru că scopul ei este moartea și distrugerea ascultătorilor. Și în toate formele ei senzuale, fie că este exprimată ca muzică folk, clasică, ragtime, swing, jazz, country, rhythm și blues, rock, rap, electronică, sau orice altă formă, muzica va manifesta o atracție mortală pentru urechile lesne ascultătoare. Și, pe nesimțite, această muzică va deveni o forță în a-i atrage pe ascultătorii ei și în a-i face produsul acestei lumi. Cu siguranță că ceea ce Duhul a spus în ce privește înțelepciunea lumească, poate fi spus și în ce privește muzica lumească, anume că „*nu vine de sus, ci este pământească, firească, drăcească*” (Iacov 3:15).

9

TOATE GENURILE DE MUZICĂ

Nebucadnețar, împăratul Babilonului și stăpânul lumii de atunci, și-a făcut un imens chip cioplit din aur și l-a pus pe o câmpie din Babilon pentru a i se oferi închinare. Apoi a poruncit „*să cheme toate căpeteniile ținuturilor, ca să vină la sfințirea chipului*” (Daniel 3:2). Aceste căpetenii au venit din toate națiunile lumii. Trei dintre ei, Șadrac, Meșac și Abed-Nego erau chiar din provincia Babilon. Când toți au fost adunați laolaltă și inițiați în ceremonia de „închinare”, au fost informați că trebuiau să ia aminte la muzică. Un crainic a spus cu glas tare: „*Iată ce vi se poruncește, popoare, neamuri, oameni de toate limbile! În clipa când veți auzi sunetul trâmbiței, cavalului, chitarei, alăutei, psaltirii, cimpoiului, și a tot felul de instrumente de muzică, să vă aruncați cu fața la pământ, și să vă închinați chipului de aur, pe care l-a înălțat împăratul Nebucadnețar. Oricine nu se va arunca cu fața la pământ și nu se va închina, va fi aruncat chiar în clipa aceea în mijlocul unui cuptor aprins*” (Daniel 3:4-6).

Această referință particulară din Scriptură la „tot felul de instrumente de muzică”, având semnificația de orice gen de muzică, este revelator pentru Biserica de astăzi, întrucât se pare că ea a devenit convinsă că „toate genurile muzicale” din această lume sunt acceptabile pentru Dumnezeu. Dar nu așa ne învață Duhul Sfânt. Scriptura menționează în Psalmul 150 că *toate felurile de instrumente* sunt privite ca acceptabile, dar nu toate felurile de muzică sunt acceptabile, nici în închinarea față de Domnul și nici în zidirea sfinților. El vrea ca muzica Sa să fie ușor de identificat ca venind de la un Dumnezeu Sfânt. El spune: „*Chiar și lucrurile neînsuflăite, care dau un sunet, fie un fluier sau o alăută: dacă nu dau sunete deslușite, cine va cunoaște ce se cântă cu fluierul sau cu alăuta? Și dacă trâmbița dă un sunet încurcat, cine se va pregăti de luptă?*” (1 Corinteni 14:7-8). Muzica Duhului Sfânt este distinctă și sigură în sunetul ei, după cum a fost sunetul pe care ucenicii l-au auzit în Ziua Cincizecimii, un sunet „*venit din cer*” (Faptele Apostolilor 2:2) și, după cum orice chemare a Duhului Sfânt este o „*chemare sfântă*” (2 Timotei 1:9), toate darurile date de Duhul Sfânt sunt „*daruri sfinte*” (Exod 28:38). Instrumentele muzicale trebuie folosite într-o modalitate sfântă în slujirea din „*adunarea sfântă*” (Levitic 23:2-3).

După cum lumea și muzica ei continuă să se transforme dintr-o formă în alta, Biserica adevărată a Duhului Sfânt și muzica ei vor trebui să devină cu atât mai diferite.

Se va ridica încă o dată un popor care nu va fi ca preoțimea din vechime, despre care Duhul a spus că „*calcă Legea Mea și Îmi pângăresc lucrurile Mele sfinte, nu fac nici o deosebire între ce este sfânt și ce nu este sfânt, nici nu învață pe oameni să facă deosebire între ce este necurat și ce este curat*” (Ezechiel 22:26).

Muzica își continuă țelul de a pregăti lumea pentru închinarea față de Antihrist în *noul* Babilon. Astfel, odată cu distrugerea finală a Babilonului, va veni și sfârșitul influenței muzicii acestuia, și asta va aduce bucurie în cer, căci „*nu se va mai auzi în tine nici sunet de alăute, nici cântece din instrumente, nici cântători din fluiere, nici cântători din trâmbițe*” (Apocalipsa 18:22). Cei care vor fi ca Șadrac, Meșac și Abed-Nego, care nu s-au supus față de închinarea falsă, trebuie ca astăzi să nu permită ca „*fiara și chipul ei*” (Apocalipsa 14:11) să prindă rădăcini în ei prin muzica falsă care vine din lume sau chiar din biserici.

10

CUMPĂNA ÎNȘELĂTOARE ESTE O URÂCIUNE

Auzim adesea spunându-se că „trebuie să existe un echilibru”! În limbajul zilelor noastre, cuvântul „echilibru” poate să aibă multiple sensuri. A pune în balanță se mai referă și la a cântări prin comparație un lucru cu altul, sau chiar o opinie cu alta. Acest ultim sens este mai apropiat de ceea ce voia Duhul Sfânt să ne transmită atunci când a lăsat scris că *„cumpăna înșelătoare este urâtă Domnului”* (Proverbe 11:1). Există anumite lucruri care sunt imposibil de comparat, în special când vine vorba de a face comparații între Dumnezeu și oameni, sau între căile Lui și căile omului: *„cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre”* (Isaia 55:9). Totuși, cea mai nebunească modalitate de comparație a fost practică în întâmplarea de pe Muntele Carmel, când profetul Ilie i-a confruntat pe profeții falși.

Ilie a fost uluit la idea ca poporul lui Dumnezeu să îndrăznească să facă astfel de comparații, ca și cum ar fi vrut

să se decidă pe cine să slujească, pe Domnul sau pe Baal. Astfel, el le-a spus evreilor: „*Până când vreți să șchiopătați de amândouă picioarele?*” (1 Împărați 18:21). Cuvântul „a șchiopăta” nu are doar sensul de a „înceta” și de a „aștepta”, ci implică și a deveni „ciung”. Într-un sens, ezitând în a se decide, pentru a cântări beneficiile slujirii față de Baal, ca popor, ei au ajuns să fie ciunghi din punct de vedere spiritual.

Nimeni nu își poate permite să „cântărească” beneficiile posibile ale întunericii, cunoscând că „*Dumnezeu este lumină și în El nu este întuneric*” (1 Ioan 1:5). Opiniile menționate de Ilie indică ideea de a avea „sentimente” sau „afecțiune” pentru ceva. Datorită naturii noastre firești, inimile noastre au o înclinație automată către ceea ce spune lumea și către înțelepciunea ei. Acest lucru are un efect paralizant chiar și asupra credinciosului născut din nou, după cum spune Scriptura: „*voi sunteți stânjeniți în însăși simțămintele voastre*” (2 Corinteni 6:12, trad. lit. HCSB). Implicațiile de aici sunt acelea de a fi împiedicat, incapabil de a umbla din cauza sentimentelor. Iată de ce Duhul spune: „*Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idoli? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu*” (2 Corinteni 6:16). Este posibil ca și noi să șchiopătăm între două opinii din cauza afinităților noastre față de un anumit stil de muzică (din trecut sau prezent), grup muzical sau cântăreț?

Când Biserica alege să folosească muzică și cuvinte care sunt din lume, nu de la Domnul, și când nu vede o diferență între acestea, ba chiar când consideră întunericul ca fiind „eficient pentru lucrare”, atunci ea a cântărit greșit. Și aceasta este o balanță falsă și o urâciune înaintea Domnului. Mai mult, când am eșuat în a prezenta adevărul în mesajul cântărilor, sau când l-am evitat în vreun fel, fie prin focalizarea pe interpret ori pe muzică, am cântărit din nou fals și am săvârșit o urâciune. În mare parte din muzica „creștină” contemporană, nu doar că adevărul este dat la o parte, ci el este și camuflat cu grijă, sau, în anumite cazuri, este înecat de dragul focalizării pe ritmuri, instrumentație sau voce. Făcând astfel, se practică o balanță falsă, o întoarcere pe dos a ordinii Domnului și a focalizării pe care El o vrea pentru muzica Lui, nefiind orientați prima dată pe mesaj și apoi pe muzică, percuția fiind pe ultimul loc. *„În frunte merg cântăreții, apoi cei ce cântă din instrumente, în mijlocul fetelor care sună din timpane”* (Psalmii 68:25). Despre această șchiopătare a noastră, Duhul avertizează astfel: *„croiți cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce șchiopătează să nu se abată din cale, ci mai de grabă să fie vindecat”* (Evrei 12:13).

II

FERIȚI-VĂ DE ORICE VI SE PARE RĂU

Preoția nouă a lui Isus, formată din toți credincioșii născuți din nou, a fost profetită de Duhul Sfânt ca fiind aceia care vor „vedea din nou deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-I slujește” (Maleahi 3:18). Pe când vrăjmașul trimite un fluviu de neleguire care să se infiltreze în Biserică, în viețile acestor noi preoți „Duhul Sfânt îl va pune pe fugă” (Isaia 59:19).

Duhul Sfânt a avertizat Biserica: „cercetați toate lucrurile, și păstrați ce este bun. Feriți-vă de orice se pare rău” (1 Tesaloniceni 5:21-22). Cuvântul „orice” se referă atât la înfățișarea cât și la manifestarea răului. Dacă n-ar fi nimic rău în înfățișare, n-ar fi existat poruncă legată de aceasta. Mulți dintre muzicienii „creștini” contemporani care sunt admirați astăzi înfățișează lumea în vorbirea, comportamentul, îmbrăcămintea și felul în care interpretează și promovează muzica „lor”. Cu toate acestea, ei vor ca nimeni să nu îndrăznească să îi judece critic ca fiind „din lume” (Ioan 15:19). Însă

Scriptura vorbește îndelung în această privință. Deși Isus a spus „Nu judecați după înfățișare”, El a continuat spunând „ci judecați [cu o] judecată dreaptă” (Ioan 7:24, BOR). Asta înseamnă că un test drept va trece dincolo de aparențele exterioare și va da pe față răul care izvorăște din interior. Condamnarea pe care El a făcut-o fariseilor nu s-a referit doar la înfățișarea lor exterioară aparent sfântă și dedicată lui Dumnezeu, dar s-a oprit totuși asupra ei. Isus nu a spus niciodată că demonstrarea exterioară a sfințeniei nu ar fi un lucru frumos. De fapt, El a spus că, într-adevăr, „pe dinafară se arată frumoase” (Matei 23:27). Dar acea înfățișare exterioară era ca a unui mormânt frumos vopsit la exterior, dar care ascundea moartea din interior. El le-a cerut ca oricărui ucenic al Lui: „Curăță întâi partea dinăuntru a paharului și a blidului, pentru ca și partea de afară să fie curată” (Matei 23:26). Când Biserica abandonează orice standard exterior de sfințenie, chiar dacă intențiile ei sunt acelea de a se „apropia” astfel de cei pierduți, ea a ajuns de fapt să se amăgească singură.

De aceea, Duhul le arată exemplul lui Absalom aceluia care insistă pe păstrarea unei păci cu moda acestei lumi în materie de înfățișare. Absalom era lăudat în „privința frumuseții lui”, iar părul lui era o înfățișare exterioară a mândriei și răzvrătirii sale. El nu își tunde părul decât o dată pe an și pune mare preț pe el, „greutatea părului de pe capul lui era de două sute de sicli” (2 Samuel 14:25-26). Acelora

care insistă în a face pace cu tendințele lumii în materie de vestimentație, Duhul le-o arată pe Tamar, care s-a îmbrăcat în așa fel încât când „*Juda a văzut-o, și a luat-o drept curvă*” (Geneza 38:15), ca și pe femeia curvă din Proverbe 7, care „*i-a alergat îmbrăcată ca o curvă*” (Proverbe 7:10). Acelora care insistă pe menținerea unei păci cu lumea în împodobirea trupului cu diferite ornamente, Duhul le arată pe Iacov, care a insistat ca până și copiii lui să îi dea „*toți dumnezeii străini, care erau în mâinile lor, și cerceii pe care-i purtau în urechi*” (Geneza 35:4). Scriptura merge mai departe și ne spune că Iacov i-a îngropat înainte de a pleca spre Betel, unde voia să Îl caute pe Domnul. Domnul i-a avertizat pe copiii Lui: „*să nu poftești și să nu iei pentru tine argintul și aurul de pe ele, ca nu cumva aceste lucruri să ajungă pentru tine o cursă; căci ele sunt o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău*” (Deuteronom 7:25). Iar acelora care insistă asupra libertății de a-și arăta tot trupul sau de a-și descoperi părți ale trupului după bunul lor plac, pentru a fi relevanți lumii, Duhul Sfânt le reamintește că Dumnezeu este „*îmbrăcat cu strălucire și măreție*” și că El se acoperă „*cu lumina ca și cu o manta*” (Psalmii 104:1-2).

12

NIMENI SĂ NU-ȚI DISPREȚUIASCĂ TINERETEȚA

Tinerii au devenit principala țintă de piață atât pentru lume cât și pentru Biserică. Tineretul constituie „puterea biruitoare”, „liderii de mâine” și „cei care trebuie să crească”. Dar, pentru ca Biserica să intre în competiție pentru partea ei din această piață, ea a înlocuit ceea ce este acceptabil înaintea Domnului cu lucrurile care sunt atractive pentru lume, în special în ce privește distracția și muzica. Într-un fel, până și mesagerul Domnului poate deveni parte din distracție. *„Și vin cu grămada la tine, stau înaintea ta ca popor al Meu, ascultă cuvintele tale, dar nu le împlinesc, căci cu gura vorbesc dulce de tot, dar cu inima umblă tot după poftele lor. Iată că tu ești pentru ei ca un cântăreț plăcut, cu un glas frumos și iscusit la cântare pe coarde. Ei îți ascultă cuvintele, dar nu le împlinesc de loc”* (Ezechiel 33:31-32). Cum ar putea cineva să creadă cu adevărat că „ajunge la inima tinerilor pentru Isus” folosindu-se de modalități care contrazic învățăturile lui Hristos? O, dacă s-ar auzi strigătul Duhului Sfânt care

spune: „Ascultă, fiică, vezi și pleacă-ți urechea; uită pe poporul tău și casa tatălui tău. Și atunci împăratul îți va pofti frumusețea” (Psalmii 45:10).

Duhul Sfânt dorește inimile tinerilor, dar principala Sa preocupare este, dacă este să observăm exemplul lui Timotei, ca ei să nu ajungă niște tineri disprețuiți. Când i-a dat învățături lui Timotei, El i-a trimis și descrierea Sa pentru ceea ce ar trebui să fie un tânăr evlavios. Dumnezeu să fe-rească Biserica să refuze să ia aminte la definiția pe care o dă Domnul, definiția care ar ajuta la modelarea oricărei adevărate lucrări cu tinerii: „*fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție*” (1 Timotei 4:12). Odată devenit exemplu, Duhul Sfânt arată că Timotei era un tânăr care fusese instruit în ce privește căile care sunt în acord cu voia Domnului. El îi menționează atât pe Timotei cât și pe cei care l-au influențat. „*Îmi aduc aminte de credința ta neprefăcută, care s-a sălășluit întâi în bunica ta Lois și în mama ta Eunice, și sunt incredințat că și în tine*” (2 Timotei 1:5). Dacă Biserica ar fi pe deplin convinsă de Duhul, ar ști că Dumnezeu dorește ca „*adevărul să fie în adâncul inimii*” (Psalmii 51:6). Mai mult, ea ar fi convinsă de importanța învățaturii Cuvântului lui Dumnezeu dată prin predicatori competenți, lucru care a fost cheia succesului creșterii lui Timotei. Căci Duhul Sfânt a spus: „*din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus*” (2 Timotei 3:15). Copiilor

le este poruncit să se lase instruiți în Scripturi începând din pruncia lor. Iată de ce Duhul Sfânt pune o importanță și responsabilitate mai mare asupra prezbiterilor decât asupra tinerilor. Prezbiterii adevărați nu sunt doar lideri ai Bisericii, ci ei sunt și supraveghetori ai copiilor, pentru care au responsabilitatea să „*învețe pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze*” (Proverbe 22:6). Pentru a realiza aceasta, ei trebuie să fie competenți în învățatură și să nu trăiască în contradicție cu Scripturile, care afirmă că „*copilul lasă să se vadă încă din faptele lui dacă purtarea lui va fi curată și fără prihană*” (Proverbe 20:11), și îi descrie de asemenea ca fiind învățatori dovediți, care își țin „*copiii în supunere cu toată cuviința*” (1 Timotei 3:4). În timp ce „piața” este saturată de așa-zii prezbiteri tineri și competenți, vedem că este atâta nevoie de instruirea tinerilor, încât este nu doar greu să găsești persoane competente, dar observăm că nici măcar nu sunt căutate astfel de persoane. Totuși, Duhul îi descrie pe aceștia ca fiind de departe cea mai mare avuție a Bisericii: „*Prezbiterii care cârmuiesc bine, să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales cei ce se ostensc cu propovăduirea și cu învățătura, pe care o dau altora*” (1 Timotei 5:17).

13

EL A ÎNCURAJAT DECLINUL MORAL

Regele Ahaz a slăbit națiunea Israel. Scriptura spune: „Căci Domnul a smerit pe Iuda, din pricina lui Ahaz, împăratul lui Israel, care avusese o purtare fără frâu în Iuda și păcătuiuse împotriva Domnului” (2 Cronici 28:19). Domnul l-a făcut responsabil pentru decadența din Iuda, în principal datorită necredincioșiei sale. Responsabilitatea pentru păcatul din lume și din Biserică va fi pusă la picioarele celor care sunt lideri. Acest grup de oameni include muzicienii, liderii de tineret, păstorii, predicatorii, proprietarii posturilor de radio și televiziune, personalitățile din societate, proprietarii librăriilor, autorii de carte și alte persoane care sunt influente, care au ales să se folosească de „poziția lor influentă” pentru a încuraja declinul moral de dragul câștigului, fiind mai preocupați de marketing decât de a fi credincioși Domnului. Isus le-a spus acestor lideri corupți: „de aceea veți lua o mai mare osândă” (Matei 23:14). Celor care li s-a dat o răspundere mai mare, li se va cere să fie răspunzători pentru mai mult.

Atunci când Biserica alege să fie „contemporană” în loc să fie sfântă și când îmbrățișează anumite lucruri care sunt contradicții evidente cu adevărul Scripturii, cum ar fi muzica „rock creștină”, ea deschide larg porțile lumescului către Biserică. De asemenea, cei care promovează aceste lucruri în orice fel își au partea lor de vină. Odată cu muzica vin și ideile acesteia, stilul de viață și moda promovate de ea. Adunările devin astfel centre de distracție, grupurile de tineri devin localuri pentru cei în căutare de plăceri, iar posturile de radio și televiziune devin niște copii „creștine” pentru posturile din lume, menținându-se în viață prin reclame lumești și scheme de marketing similare. În mod tragic, o lume care are nevoie de adevăr ajunge să nu fie mai mult decât o piață, care trebuie apoi abordată într-un anumit fel, așa încât ea să „cumpere” ce vrem noi. Mai mult, puterea de cumpărare de la fiecare potențial „contributor” devine imediat un factor necesar pentru a menține „lucrurile în funcțiune”. Astfel, ciclul distructiv continuă. Lumea inundă Biserica, nu în căutarea Celui Sfânt și a adevărului, ci în căutarea „dumnezeului” care le-a fost vândut, un dumnezeu care poate fi abordat cu ușurință în aceeași manieră în care sunt abordați dumnezeii păgâni ai acestei lumi.

În consecință, Biserica din zilele noastre a copiat chipul acestei lumi. Ea a copiat-o în curvie, adulter, homosexualitate, divorț și re-căsătorire, datorii mari, în sport și în setea nestăvilitei pentru distracție. Procedând astfel, ea a respins

avertismentul Duhului, care spune: „*nimeni să nu vă înșele cu vorbe deșerte; căci din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste oamenii neascultători. Să nu vă întovărășiți dar deloc cu ei*” (Efeseni 5:6-7). A pierdut din vedere faptul că Isus S-a dat pe Sine pentru ea, „*ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană*” (Efeseni 5:26-27). Iar acelor lideri care continuă în încurajarea declinului moral, Isus le transmite cuvintele spuse despre Izabela: „*Dar iată ce am împotriva ta: tu lași ca Izabela, femeia aceea, care se zice prorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie, și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor. I-am dat vreme să se pocăiască, dar nu vrea să se pocăiască de curvia ei! Iată că am s-o arunc bolnavă în pat; și celor ce preacurvesc cu ea, am să le trimit un necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor. Voi lovi cu moartea pe copiii ei. Și toate Bisericile vor cunoaște că ,Eu sunt Cel ce cercetez răunchii și inima’: și voi răsplăti fiecăruia din voi după faptele lui*” (Apocalipsa 2:20-23).

14

DRAGOSTE ÎN ADEVĂR

Un om fără Dumnezeu nu poate să Îl iubească și nici să iubească cum iubește El, fiindcă Scriptura spune: „*Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi*” (1 Ioan 4:19). Noi nu putem cunoaște dragostea lui Dumnezeu sau să știm cum să iubim ca Dumnezeu, fără ca Dumnezeu să ne iubească mai întâi, fără ca El să locuiască în noi, și fără ca El să ne învețe cum să trăim în dragostea Lui. El este Tatăl Suprem care are ca scop să facă cunoscut „*adevărul copiilor Săi*” (Isaia 38:19, trad. lit. HCSB), și care îi va învăța pe copiii Lui să iubească în adevăr. El ne va face mai întâi să venim la Isus, spunându-ne: „*Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine*” (Matei 11:29). El dorește ca noi să ajungem să cunoaștem „*dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință*” (Efeseni 3:19), a Căruia dragoste nu stă doar în cuvinte, ci în lucrurile practice. „*Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul*” (1 Ioan 3:18).

Când El ne învață sensul dragostei în adevăr, vom ști cum să fim mai preocupați de binele fratelui nostru decât de „drepturile” noastre în calitate de copii ai lui Dumnezeu. Noi

nu vom insista în a pretinde că „*avem dreptul să mâncăm și să bem*” (1 Corinteni 9:4), ci ne vom bucura, de dragul lui Isus, chiar și de renunțarea la drepturile sau privilegiile noastre: „...*noi nu ne-am folosit de dreptul acesta; ci răbdăm totul, ca să nu punem vreo piedică Evangheliei lui Hristos*” (1 Corinteni 9:12). Dacă noi credem că avem un drept să ne bucurăm de un anumit gen de muzică (sau orice alt lucru pământesc) și descoperim că muzica noastră îl întristează pe fratele nostru, vom renunța cu plăcere la acel lucru, știind că a face altfel ar însemna că noi nu mai „*umblăm în dragoste*”. În realitate, acest lucru „*este rău*” (Romani 14:15, 20). Ne vom aminti de asemenea învățătura Tatălui nostru de a nu face nimic „*care poate fi pentru fratele tău un prilej de cădere, de păcătuire sau de slăbire*”, și că „*noi, care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi, și să nu ne plăcăm nouă înșine*” (Romani 14:21; 15:1).

Când adevărul le este prezentat copiilor lui Dumnezeu, fie că face referire la darurile Duhului, fie la lucruri precum avortul, banii sau muzica, ei le primesc cu bucurie pentru că „*dragostea se bucură de adevăr*” (1 Corinteni 13:6). Dacă ni se pare că învățătura Lui vine la noi ca o corecție dureroasă, noi știm că mustrarea Tatălui nostru se face în dragoste, căci El ne-a spus că „*Eu îi mustru și pedepsesc pe toți aceia, pe care-i iubesc*” (Apocalipsa 3:19). Dacă mustrarea Lui vine printr-un frate, acest lucru nu ne va determina să manifestăm mânie față de el. Dimpotrivă, atitudinea noastră va fi

următoarea: „*Lovească-mă cel neprihănit, căci lovirea lui îmi este binevenită*” (Psalmii 141:5).

Mai mult, dacă noi dorim cu adevărat să dovedim dragostea lui Dumnezeu față de lume, atunci ea va fi arătată în același fel în care Isus Și-a arătat dragoste pentru Tatăl înaintea lumii întregi. „*Pentru ca să cunoască lumea că Eu iubesc pe Tatăl, și că fac așa cum Mi-a poruncit Tatăl*” (Ioan 14:31) și „*dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele*” (1 Ioan 5:3).

A crede și a-i învăța pe alții în alt fel înseamnă a crede și a învăța nebunia, iar sfârșitul ei îi va determina să declare cu regret: „*Negreșit, sunt mai prost decât oricine, și n-am pricepere de om. N-am învățat înțelepciunea, și nu cunosc știința sfinților*” (Proverbe 30:2-3).

* * *

După mântuirea sa în vara anului 1985, autorul a devenit un elev al Scripturii. În anul 1992, el a primit ordinarea oficială în slujire și în același an a deschis o firmă de producție grafică și comunicare, în care este implicat și astăzi.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Dă mai departe această carte! "Fără plată ați primit, fără plată să dați".

2) Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 200 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA prin a vizita pagina noastră de Facebook la www.facebook.com/MagnaGratiaRomania și prin a te abona pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse.

4) Spune și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, www.magnagratia.org/donatii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.
Mulțumim!